

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ἐνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἄνθημα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῶν χρόνῶν ἡμῶν ἀνθρωπείας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα κρείστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΟΥΤΗ

ἘΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμᾶς 30. Ἐτήριον
δραχ. 45. Τρίμηνον δραχ. 25
ἘΣΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσει διακριτ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐτήριον καὶ Τρίμηνον ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΗΤΗΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐλαίου τοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρκάκιον.

Ἡμεροδότης Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 9

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἑμῶς ξύπνησε
μὲ δυνατὸ πυρετὸ καὶ σὲ λίγο ἄρχισε
νὰ παραμιλά. Ἦταν κατακόκκινη καὶ
μὲ μᾶτια χωρὶς ἔκφραση, καὶ ἔλεγε
λόγια πολλὰ καὶ χωρὶς νόημα. Ἦ β-
νομα τῆς Νταίτζης τῆλεγε πολλὰς φο-
ρὰς καὶ ἔπιανε τὸ κεφάλι τῆς μὲ
σπαραχτικὸς ἀναστεναγμοῦς.

Ὁ γιατρός πού φώναζαν βιαστι-
κά, εἶπε ὅτι ἡ κατάσταση τῆς λαί-
δης ἦταν πολὺ σοβαρὴ καὶ ἴσως κιν-
δύνησε καὶ ἡ ζωὴ τῆς.

Ἦέρασαν τότε θλιβερὰς ἡμέρας, ὅ-
που ἡ λαίδη ἀγωνιζόταν μὲ τὸ θά-
νατο. Τέλος ὁ πυρετὸς ἄρχισε νὰ
λιγοστεύει καὶ ἡ ἄρρωστη μπόρεσε
νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ σταθεῖ στὰ πό-
δια τῆς. Ἐμείνε ἑμῶς ἀκίνητη καὶ
ἀφωνη στὴν πολυθρόνα τῆς, σὰ νὰ
ὄνειρευόταν πάντα κάτι μακρυνό.
Ὅταν τέλος δυνάμωσε, ἄρχισε πάλι
τὴ ζωὴ τῆς, ἀλλὰ μὴ μὴ μὴ κα-
νιχῆ, ὅπου δὲν σωζόταν πρὸς καμμίαν
ἀνάμνηση τῶν περασμένων. Τότε
κατάλαβαν ὅλοι ὅτι ἡ λαίδη εἶχε χά-
σει τὸ λογικὸ τῆς.

Ἦταν ὁ ἑλὸς ἀγαπητῆ καὶ ὅ-
λοι τώρα δοκίμαζαν μεγάλη λύπη
γιὰ τὰ δυστοχήματά τῆς, καὶ ἔκα-
ναν μέρα-νύχτα προσευχὰς γιὰ τὴν
κυρία τους. Μὰ ἡ δυστοχημένη ἔ-
μεινε πάντα στὴν ἴδια κατάσταση
καὶ ὁ ἄθεός Ἐρθε συλλογιζόταν κά-
ποτε, ὅτι ἴσως ὁ Θεὸς τόκαμε καὶ
αὐτό, γιατί ἡ Νταίτζη δὲν εἶχε βρεθεῖ
ἀκόμα καὶ ἡ μητέρα θὰ ὑπόφερε πολὺ
περισσότερο ἂν ἦταν στὰ λογικὰ τῆς.

Στὸ βράδυ τῆς ἀπορογαλίας εἶχαν
βρεθεῖ καρφωμένον ἀγγελότρια, κατὰ λ-
ληλα: νὰ διακυβλόνων τὸ κατέδραμα
ἐνὸς ἀνθρώπου, καὶ οἱ χωρικοὶ βεβαίω-
ναν, ὅτι εἶχαν ἰδεῖ ἕνα πλοῖο πού
ἔστειλε μπροστὰ στὴν ἀκτὴ τοῦ Χου-
αίτ Γκσίτ ἕως ἄργα τῆ νύχτα.

Ἰστέρα ἑμῶς χανόταν κάθε ἔχνος,

γιατί, βλέπετε, ἀπάνω στὸ νερὸ δὲ
μένει κανένα σημάδι, πού νὰ μαρτυρᾷ
ποιὸς πέρασε. Οἱ κακοῦργοι πού πή-
ραν τὸ παιδί, τὸ κράτησαν ἄραγε μαζὺ
τους ἢ τὸ θανάτωσαν μὲ σκληρὸ τρόπο
στὰ βᾶθη τοῦ πελάγους, πού δὲν φα-
νερώνουν ποτὲ τὸ μυστικὸ τους;
Κι' ὅταν ὁ παπὰς τὰ συλλογιζόταν
ὅλα αὐτὰ καὶ ἔδλεπε τὸ ἀδειανὸ βλέμμα
τῆς λαίδης Διάνας, ἔκρινε ὅτι ὁ Θεὸς

«Ἀναφε ἕνα κερί καὶ ἔθαλε παντοῦ φωτιά».
(Σελ. 73, στ. γ')

τῆς ἔστειλε τὴ λησμονιά σὰ μιὰν εὐ-
εργεσία...

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὸ τρομερὸ ὄνειρο τῆς Νταίτζης

Ὅχι, ἡ μικρὴ Νταίτζη δὲν εἶχε πε-
θάνει. Τὴν ὥρα πού τ' ἀμάξι τῆς μα-
μας τῆς ἔτρεχε βιαστικά πρὸς τὸ Λον-
δίνο, ἡ μικρούλα ἔβλεπε ἕνα φριχτὸ
ὄνειρο.

Ἐίχε πλαγιάσει φρόνιμα στὸ κρεβ-
βατάκι τῆς καὶ κάθε τόσο ἀνοίγε τὰ

μάτια τῆς καὶ κοίταζε τὴ Μπέττη πού
κεντοῦσε κλαί στὸ παράθυρο. Ἰστέ-
ρα τὴν πήρε ὁ ὕπνος

Τότε ἀμέσως ἄρχισε νὰ ὄνειρευόταν
ὅτι εἶχαν ἐρθεῖ ἀτσιγγανοί, ὅτι ἀκού-
γε τὴ μουσικὴ τους ἀπὸ μακριά, καὶ
ἀνοίγε πάλι τὰ μᾶτια νὰ ἰδεῖ ἂν τὴν
ἀκούγῃ καὶ ἡ Μπέττη.

Ἡ Μπέττη δὲν ἦταν πιά στὴ θέση
τῆς, ἀλλὰ ἡ γλυκεῖα μουσικὴ ἔξακκο-
λοῦθόσε: ἕνα ταμπούρο, σάλπιγγ-
γες πολλὰς...

Ἦθόλε νὰ σηκωθεῖ, μήπως τοὺς
ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ τὴ
στιγμὴ ἐπέβη ἀνοίγε ἡ πόρτα δι-
γὰ σὰ καὶ ἔμπαινε ἕνας ξένος.

Φαρούσε ταξιδιωτικὸ μανδύα καὶ
κατεδάσετ καπέλλο, καὶ ἡ Νταίτζη,
νομίζοντας πὺς ἦταν ὁ μπαμπᾶς τῆς,
φώναξε: «Καλὸς τὸν μπαμπᾶ!» Καὶ
τότε γνῶρισε τὸν σερ Ρόναλδ!

Βέβαια, ἦταν ὄνειρο: γιατί πὺς
μπίκε στὴν καμαρὰ τῆς αὐτῆς ὁ ἀν-
θρώπος, ἀφοῦ ἡ μαμμία τῆς εἶχε
διατάξει νὰ μὴ τὸν μπάσουν ὅτε
στὸ πάρκο;

Ὅνειρο ἢ ἄχι, ἡ μικρὴ φίλη μας
φοβήθηκε πολὺ καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει
καὶ νὰ φωνάζει τὴ Μπέττη.

Ὁ σερ Ρόναλδ ἀγρίεψε: «Πάψε
μικρὴ!» Καὶ τότε ἡ Νταίτζη γνῶρισε
τὸν κακὸν σερ Ρόναλδ!

Ἐξακολούθησε νὰ κλαίει καὶ νὰ
φωνάζει τὴ Μπέττη.

Ὁ σερ Ρόναλδ ἀγρίεψε πάλι:
«Πάψε παλιόπαιδο! Πάψε καὶ δὲ θὰ
σὲ πειράξω!»

Μὰ πὺς νὰ πάψει ἡ Νταίτζη, πού
τὴν κυρίεψε τόσος φόβος;

Τότε ἐκείνος ἔβγαλε ἕνα μαντήλι
ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τῆς τόδεσε στὸ
στόμα γιὰ νὰ τὴ φιώσει. Ἰστέρα ἀ-
ναφε ἕνα κερί καὶ ἔθαλε παντοῦ φω-
τιά: στὴς κουρτίνες, στὰ ἐπιπλα, στὴν
ταπετωρία τοῦ τοίχου.

Οἱ φλόγες ἀνέβαιναν, πυκνὸς καπνὸς
τῆς ἔκανε τὰ μᾶτια νὰ πονοῦν. Ἐβλεπε
τὴν κούνια τῆς κούκλας τῆς νὰ καίγε-
ται καὶ δὲ μπορούσε νὰ τὴ βοηθήσει!

Τι τρομερός έφιάλτης! Ο σέρ Ρόναλδ ήγν' άρπαζε στα χέρια του, τη σκέπαζε μέσα στο μανδύα του και την έπαιρνε μαζί του έξω, στο πάρκο. Πάλευε με όλα της τα δυνατά, μα δε μπορούσε να λυτρωθεί. Φώναζε τη μαμά της και τη Μπέττι, μα κανένας δεν άκουγε τις φωνές της!

Ο κακός σέρ Ρόναλδ έτρεχε γρήγορα. Πού την πήγαίνε άραγε; Η θελε να την σκοτώσει;

Μα τότερο έγινε άκομη πιδ τρομερό: Τώρα βρισκόταν στην άκρη του βράχου, ο σέρ Ρόναλδ την έδαζε σ' ένα σάκκο και την κρεμάσε στον ώμο του, ύατερα διατίλιζε το παραπέτο κι άρχιζε να κατεβαίνει μ' ένα σκοινί! Ο άνεμος φυσούσε... η μικρή κρύωνα, πάγωνε... μεγάλα μαύρα πουλά φταρούγιζαν τριγύρω τους... κι από κάτω μούγκριζε η θάλασσα... "Ω, πώς κρύωνε και πώς πονούσε!... Αν ήταν εκείδη η μαννούλα της, θα την άγκάλιαζε, θα την έσφιγγε, και τότερο θα τελείωνε, ο έφιάλτης θάφευγε... θα ζυπνούσε έπι τέλους!

Τότε θυμήθηκε ότι η μαμά της της έλεγε ότι τα παιδάκια δεν είναι ποτέ μοναχά τους, ότι ο Θεός είναι πάντα μαζί τους, κι όταν φοβούνται, πρέπει να κάμουν την προσευχή τους... Κι η μικρούλα άρχισε να λέει με το νού της όλες τις προσευχές που ήξερε, κι όταν τις τελείωσε, τις ξανάρχισε από την άρχή... Δε φοβόταν τώρα πιά, τα γνώριμα λόγια την παρηγορούσαν. Και παγωμένη από τον άέρα της θάλασσας, φημωμένη, κρεμασμένη άπάνω από το τρομακτικό κενό, η μικρή παραδόθηκε χωρίς αντίσταση στο σκληρό έχθρό της κι άποκομήθηκε...

— Κοιμάται! Άκόμα καλύτερά! έπε ο σέρ Ρόναλδ, άφίνοντας το παιδί καταγής. Έλιχε τελειώσει το επικίνδυνο κατέβασμα από το βράχο κι έπαιρνε τώρα άναπνοή.

Όσο κι αν ήταν γυμνασμένος, η επιχείρηση ήταν πολύ δύσκολη και καθώς έφριζε μία ματιά άπάνω στο σκοτεινό βράχο, που είχε κατεβεί, άνατριχιάσε κι ο ίδιος. Ύστερα σήλογιστήκη:

«Κανείς δε θα φαντασθεί πως από και πάνω κατέθηκε άνθρωπος. Αν μπορείς, βρες με, ώραία μου εξαδέλφη! Όταν θα γυρίσεις, και θα βρεις το παλάτι σου καμμένο και την κόρη σου εξαφανισμένη, βέβαια θα θυμηθείς τα λόγια του σέρ Ρόναλδ και θα καταλάβεις ποιος σου τάκανε όλ' αυτά... Άλλά πώς θα με βρεις; Έδώ σε θέλω!»

Και γελώντας σατανικά, πήδησε σε

μία βάρκα, που ήταν δεμένη στην άκρη, άφισε μέσα το παιδί και πήρε στα χέρια του τα κουτιά.

Πιο βαθειά στη θάλασσα φάνηκε μία σκιά: ήταν βέβαια κανένα πλοιο λαθρεμπόρων, γιατί κάθε τίμιος ναυτικός θα είχε άνάψει τα φώτα του. Κανείς δε ρώτησε το σέρ Ρόναλδ τί ήταν αυτό που κρατούσε στα χέρια του, Ο καπετάνιος έδωσε διαταγές καθιστός σε μία κουλούρα σχοιναία, και το καράβι ξεκίνησε σιγά-σιγά, σκοτεινό και ύπουλα...

Ο σέρ Ρόναλδ, καθισμένος σε μία γωνιά, με το πολύτιμο φορτίο στην άγκαλιά του, κοίταζε την άκρη που άπομακρύνονταν.

Σιγά-σιγά ξεκάρφισε το κτίριο του πύργου και τέλος μία κόκκινη λάμψη σηκώθηκε ως τον ουρανό.

Τό θέαμα ήταν τρομαχτικό. Κι όμως οι ναύτες του περιέργου αυτού καραβιού περιορίστηκαν να ρίξουν μονάχα μία ματιά, και κοίταζαν πάλι καθένας τη δουλειά του.

Τότε ο σέρ Ρόναλδ σηκώθηκε και κοίταζε το έργο του με άγρια χαρά: «Ο πύργος αυτός έπρεπε να μού άνήκει, συλλογιστήκη. Και δε φταίω έγώ, αν τώρα γίνεται σπάχη!»

Έτσι ήταν εύχαριστήμένος. Δεν είχε σκεφθεί άκόμη τί μπορούσε να ώφελήσει από το έγκλημά του. Για την ώρα του έφτανε η θλίψη που θα δοκίμαζε η λαίδη Διάνα κι η μετάνοιά της γιατί τον είχε άποκρούσει περιφρονητικά, όταν την έζήτησε για γυναίκα του.

Ποτέ δεν του πέρασε από το νού να σκοτώσει το παιδί. Τι είχε να κερδίσει; Σκόπευε όμως να το στείλει μακριά, στην άλλη άκρη της γής, και να τ' άφισει να ζει σαν ένα παιδί έρημο, καθώς ζούν τόσες χιλιάδες έρημα παιδιά στους δρόμους και στο κρύο, περιμένοντας μόνο τη βοήθεια της τύχης.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ Δ ΕΤΑΙΡΙΟΠΟΛΟΧ

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Μοιάζω με κείνο το παιδί που μόνο ως τόχαν παρατήσει. Στη θλίψη του έγραψ' ένα γράμμα Μ' άντικέσο' άελή: Μα μ μ α, Πα ρ ί σ ι.

Ίσως κι έγω μακριά είμαι, μόνος Άπ' όσους θε να μάγαποδνε. Τό γράμμα μου έφριζε στην τύχη — Οι άνθρωποι γι' αυτό δε νοιαστούνε.

Για τρυφερές γλυκές υπάφξεις που καν δεν ξέρω τόνομί τους, Έγραψ' αυτά τα τραγουδάκια: Ίσως θα τα αιστανθεί καμιά τους!

Την άδολη σ' αυτά άντιγράφο και θλίβερη καρδιά μου άντίμα. Έγραψε το παιδί: Μα μ μ α, Πα ρ ί σ ι... μα να πτε τό γράμμα;

(M Magre) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΑΝΗΣ

ΣΕΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομπίλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΡΕΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Και καθώς ο άέρας έμπαινε με φοβερό θόρυβο μέσα στη μάζα του μετάλλου, πεταγόταν ένα λαμπρό πυροτέχνημα από σπίθες που είχαν τα πιδ διαφορετικά χρώματα, κι ήταν μεγάλες ή μικρές και πατάγονταν παντού. Ο άρκουδας άφησε τον Νίλς να δη το θαυμάσιο αυτό θέαμα, έως ο του οι έργάτες τελείωσαν το φύσημα και το γυαλιστερό άτσάλι χύθηκε από τό στρογγυλό καζάνι σε άλλα μικρότερα. Στον Νίλς όλα αυτά φαινόταν σαν ένα φανταστικό θέαμα. Στεκόταν εκεί, τελείως άπορροφημένος άπ' αυτό που έβλεπε και είχε σχεδόν ξεχάσει πως βρισκόταν στα νόγια μιάς άρκουδας.

— Άδτοι οι άνθρωποι δεν φοβούνται ούτε το κρύο ούτε τις φλόγες, σκέφθηκε.

— Αυτό που βλέπεις, καθώς και πολλά άλλα, γίνονται έδώ νόχα και ήμέρα, έπε ο άρκουδας. Καταλαβαίνεις λοιπόν, ότι δεν μπορεί κανείς να τό ήποφέρει περισσότερο. Καί γι' αυτό είμαι χαρούμενος που θα μπορέσω να δώσω ένα τέλος.

— Τι τέλος θα δώσης; ρώτησε ο Νίλς.

— Νά, θα σε παρακαλέσω έσίνα να βάλης φωτιά σ' αυτό τό σπίτι. Έτσι θα λείψη αυτή η φασαρία και θα μπορέσω να μείνω στην πατρίδα μου.

Ο Νίλς ένοιωσε μίαν άνατριχίλα σ' όλο του τό κορμί. "Ωστε γι' αυτό τον είχε φέρει εκεί ο άρκουδας;

— Αν βάλης φωτιά στο έργοστάσιο, τότε θα σοδ χαρίσω τη ζωή' αν όμως δεν κάνης ό,τι θέλω, τότε είσαι χαμένος.

Τό έργοστάσιο εκείνο ήταν όλο χτισμένο με μεγάλες πέτρες και ο Νίλς σκέφθηκε, ότι ο άρκουδας μπορούσε να τον διατάξη όσο ήθελε, μα ήταν αδύνατο να βάλη φωτιά σ' ένα τέτοιο στερεό κτίριο. Ύστερα όμως είδε, ότι δεν ήταν και τόσο αδύνατο όσο νόμιζε. Δίπλα του ήταν ένας σωρός με άχυρα και πλαναρούδια που θα άναδαν άμέσως. Κοντά σ' αυτά ήταν κάμποσα μεγάλα δοκάρια που άκουμπούσαν σ' ένα σωρ κάρβουνα. Τά κάρβουνα όμως σπριζόνταν πάνω στον τοίχο του έργοστασίου και έφθαναν ως τη σκεπή. Κι αν έπιαναν αυτά φωτιά, θα έπιανε κι όλο τό κτίριο. "Ο,τι μπορούσε να καη, θα άναδε, οι τοίχοι θα ράγιζαν από τη ζέστη κι οι μηχανές θα καταστρέφονταν, και μαζί μ' αυτές κι οι άνθρωποι.

— Λοιπόν θα τό κάνεις ή δεν θα τό κάνεις; ρώτησε ο άρκουδας. Ο Νίλς ήξερε ότι δεν θα τό έκανε.

Άλλά αν έλεγε όχι, τό πόδια της άρκουδας θα τον έβουταν. Έκείτό άπάντησε:

— Πρέπει πρώτα να σκεφθώ λιγάκι.

— Καλά, σκέψου, έπε η άρκουδα. Άλλά άκουσε πρώτα να σου πώ κάτι. Τό σίδερο είναι που δίνει στους ανθρώπους τόση δύναμη, ώστε να μπορούν να μάς σκοτώνουν και να μάς καταστρέφουν.

Ο Νίλς ήθελε να βρη έναν τρόπο για να ξεφογή από τό νόχια της άρκουδας, άλλ' ο φόβος του ήταν τέτοιος, ώστε δεν μπορούσε να συγκεντρώση τις σκέψεις του. Κι έπειτα συλλογίζταν τό λόγια του άρκουδα. Τό σίδερο ήταν εκείνο που έδινε τόση δύναμη στους ανθρώπους. Και πως μπορούσε αυτός, ένας άνθρωπος, να καταστρέψη τους δμσίους του;

— Λοιπόν; ρώτησε ο άρκουδας. Θα τό κάνης ή όχι;

Ο Νίλς πέρασε τό χέρι του άπ' τό μέτωπό του. Δεν είχε βρει κανέναν τρόπο για να σωθη, αλλά ένα έγκλημα δεν θα έκανε ποτέ του.

— Όχι, έπε σταθερά.

Χωρίς να πεη τίποτε, ο άρκουδας τον πίεσε περισσότερο με τό πόδι του.

— Θα χάσης τη ζωή σου, έπε στον Νίλς.

— Τό ξέρω, άπάντησε εκείνος και κοίταζε τον άρκουδα στο μάτι. Ο άρκουδας πίεζε τον Νίλς όλοένα και περισσότερο. Αυτό πονούσε πολύ κι ο Νίλς ένοιωσε τό δάκρυα στα μάτια του, αλλά δεν έλεγε λέξη.

— Καλά, ένα, δύο, τρ... έπε ο άρκουδας και σηκωσε λιγάκι τό πόδι του, νομίζοντας ότι στο τέλος ο Νίλς θα όποχωρήση.

Έκείνη την στιγμή ο Νίλς άκουσε ένα θόρυβο κοντά του, και μόλις δυό βήματα μακρότερα είδε να γυαλιζη η κάννη ενός ντουφεκιού. Κι αυτός κι ο άρκουδας ήταν άφοσιωμένοι στα δικά τους πράγματα και δεν είχαν προσέξει ότι ένας άνθρωπος τους είχε πλησιάσει.

— Άρκουδα τρέξε, φύγε! φώναζε ο Νίλς. Δεν άκουσες; Κάποιος σηκώσε τον κόκκορα ενός ντουφεκιού.

Σάν άστραπή πήδησε ο άρκουδας μακριά, πρόφτασε όμως άρπάξη τον Νίλς άνάμεσα στα δόντια του' δυό, τρείς πυροβολισμοί άκούστηκαν από πίσω, αλλά οι σφαίρες σφίριζαν σ' αυτιά του χωρίς να τον πληγώσουν.

Ένω ο Νίλς κρεμόταν έτσι από τό στόμα τό άρκουδα, συλλογίζταν ότι πατέ στην ζωή του δεν είχε κάνει μεγαλύτερη κουταμάρα. Αν δεν μιλούσε, η άρκουδα θα είχε σκοτωθεί και θα είχε γλυτώσει τη ζωή του. Άλλά ήταν τόσο συνειδημένος να βοηθη τό ζώο, που τό έκανε χωρίς να τό θέλει.

Άφου έτρεξε ο άρκουδας κάμποσο

μέσ' στο δάσος, ύατερα στάθηκε κι άκούμπησε τον Νίλς κάτω.

— Σ' εύχαριστώ μικρέ, το έπε. Αν δεν ήσουν έσύ, οι σφαίρες θα με πετύχαιναν καλύτερα. Γι' αυτό είσαι ελεύθερος.

Και λέγοντας αυτά, έφυγε τρέχοντας, γιατί νόμιζε ότι άκουγε τους ανθρώπους και τα σκυλιά που τον κυνηγούσαν.

ΚΕΑΛΑΔΙΩΝ ΙΑ'

Η ΠΛΗΡΗΤΕΡΗ

Τά καινοέργια μαντράουλο

1-2 παιδιον

Έπί πολλές ήμέρες έβρεχε παντού άπ' όπου περνούσαν οι αγριόχηνες. Ο ουρανός ήταν σκεπασμένος με βαρετά σύννεφα, ο άνεμος ούρλιαζε, και έβρε-

χε με τό τουλούμι. Κι οι άνθρωποι και τό ζώα έγνώριζαν πολύ καλά ότι ή βροχή ήταν χρήσιμη κι άπαραίτητη για την γή, αλλά μολαταύτα τους φαινόταν άνοπόφορη.

Άφου όμως έβρεξε μία μέρα, όλοκληρη, τά χιόνια άπ' τά βουνά κι άπό τά δάση άρχισαν να λώνουν τελευτετά, κι οι χείμαρροι γέμισαν με νερό. Όλα τά ρεματάκια, τά ρυάκια, οι πηγές άρχισαν να τρέχουν προς τό κάτω, πασπαθώντας να βρουγιά διέξοδα για να βγούν στη θάλασσα. Όλοι όμως οι ποταμοί που έτρεχαν σ' αυτό τό μέρος της Σουηδίας, χύνονταν μέσ' στην λίμνη Μαίλαρ.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ Η ΜΑΡΙΝΑ

ΔΙΑΓΡΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η'

Ο σκύουρος εξακολουθεί την έξοφρενική τρεχάλα του μέσα στο σπίτι. Άπό την κουζίνα, βρίσκειται εύθύς στην κάμαρα της κυρίας Εύλαλίας. Και πρώτα-πρώτα, περνώνας, άναποδογουρίζει τό καλαμύρι του γραφείου της, που της κάνει θάλασσα—μαύρη θάλασσα,—τά χαρτιά της και τό χαλί. Άπό κει τρέχει στο «ξύλο» του Κοκού. Ο Κοκός αυτός είναι ο αγαπημένος παπαγάλος της θείας Εύλαλίας.

Όλημέρα στέκεται ή κουνιέται στο «ξύλο» του, δεμένος όμως με μίαν άλυσίδα άπ' τό πόδι, άνάμεσα στα δύο κουτιά που έχουν τό φαι του και τό νερό του.

Ο σκύουρος βρίσκει αυτό τό άνηλό ξύλο καλό για καταφύγιο. Και σκαφαλώνει... Ο Κοκός, που πρώτη του φορά βλέπει τέτοιο ζώο,— γάτα είναι; σκύλος είναι;— βγάζει τις φωνές και πετá τρομαγμένος. Μα καθώς είναι δεμένος από τό πόδι, παίρνει μαζί του και ξύλο και σκύουρο κι όλα!

Σε μία στιγμή, η κάμαρα της θείας Εύλαλίας γίνεται «γής Μαδαίμ»! Άναποδογουρίζεται τό τραπέζι με τη μοπιλία και τό ποτήρι του νερού. Πάει και ο καθρέφτης της τοιαλέτίας. Πάει και τό ρολόι του τοίχου. Όλα τά συνταίρνει τό ξύλο του παπαγάλου με τό σκύουρο.

Οι άλυσίδες όμως των βαριδιών του ρολογιού μπλέκονται με την άλυσίδα του παπαγάλου, ο παπαγάλος πέφτει χάμω, τό ξύλο πέφτει από πάνω του, κι ο σκύουρος κρατιέται όπως μπορεί πάνω στο ξύλο.

Κι όλοι φωνάζουν: Ο παπαγάλος, ο σκύουρος και... τό ρολόι, άκόμα, που εκείνη τη στιγμή της καταστροφής του ήθε να χτυπήση τις ώρες!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΡΟΗΝΗ ΚΑΙ ΗΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΙΚΡΑΛΙΔΑ

Αγαπητοί μου,

Ο παλιό κι' αξιόχαστό μας Κεν τρέ, ο πολύς κατόπι Σταν. Σταν, μου έστειλε από τα Βοδενά όπου μένει τώρα, ένα γράμμα. Μίλει για πρόγραμμα που σ' ενδιαφέρει. Κι' αντί να απαντήσω, έγω σήμερα εν' άλλο, το αντίγραφο έδω δλάκερα.

Βοδενά, 21 Ιανουαρίου 1928

Φίλτατε,

Ζώ, από καιρού, σε μία έρημιά εδώ των Βοδενών, πολύ έξω της πόλεως, σ' ένα μεγάλο κτήμα, έχοντας συντροφιά την φύση, τον Θεό, τα χόρτα, τα λουλούδια, τα βότανα και την μεγάλη, των απομύριων, σιωπή.

Είμαι μακριά από τους ανθρώπους που λέγονται πολιτισμένοι. Καταγίνονται έρασιτεχνικώς εις την κηπουρικήν και την βοτανικήν, και δεν μπορείτε να φαντασθήτε τη χαράν και την εδφροσύνην που αισθάνομαι, όταν βλέπω τα τρυφερά φύτρα να ζεπειώνονται από την γή, ή τις καρδιές των φυτικών να φουσκώνουν γεμάτας νεότητα, ζωή και άνθηση.

Έχω μερικούς βοτανικούς άντλαντας Γερμανικούς, μία πολύ καλή Ραλλική βιβλιοθήκη για τα χόρτα και τα βότανα, τα κλαριά και την χλωρίδα των κάμπων και βουνών, καθώς και για τις δουλειές των κήπων και των έξαχών. Έλληνικά δεν βρήκα τίποτε άλλο από το «Φυτολογικό Δεξικό» του Γενναδίου.

Ξέρω και την γλώσσα του τόπου κι' έτσι κατόρθωσα κι' έμαθα όχι μόνο το όνομα και την ιδιότητα, αλλά και την θεραπευτική δύναμη κάθε φυτού, και την ιστορία ή το παραμυθίκι της ζωής του.

Δεν μπορείτε να φαντασθήτε με ποιά τρυφερή παράδοση περιέβαλλε ο λαός κάθε χορταράκι ή λουλούδι του βουνού!

Μέσα σ' αυτές μου τις ασχολίες, είδα τη συζήτηση που έγινε στη «Διάπλασι» για την «Μολοστρα».

Οι ειδικοί της «Μεγάλης Ελλάδος» δεν έχουν δικιο.

Την «Μολοστρα», (όπως την λέτε σεις), δεν την κάνει «ένα είδος ραδικίου», αλλά ή γνωστή σ' ελην την Ελλάδα «πικραλλίδα», με τα κίτρινα θυσσανωτά λουλούδια της, όταν γεράσουν και γίνουν μικρές λευκές τουλούπες σποροφόρες, που τις πέρνει ο άνεμος και τις σκορπίζει σε βουνά και σε λαγκάδια. Οι Γάλλοι την πικραλλίδα την λένε «πισσενλί».

Μικρές «μολοστρες» (ας τις πω κι' εγώ έτσι) βγάζει και το λουλούδι του ζωχίου (το ζώχι - του ζωχίου) και πολλά άλλα χόρτα, όπως και το «χοιροβότανο», που το κάνουν σαλάτα, μαζί με άλλα αγριολάχανα, και το τρώνε στην Παλιά Ελλάδα.

Σκοπός όμως της παρούσης μου είναι, επί τη ευκαιρία της συζήτησεως αυτής, να σας δηγηθώ μία όραση παράδοση που έχει ο λαός εδώ για την πικραλλίδα, τα κίτρινα λουλούδια της και την «μολοστρα» της που έδω την λένε «μπάμπω», δηλαδή «βί».

Την «πικραλλίδα», έδω την λένε «γκορτσάνα τρέβα» (πικραμένο βότανο) και λένε ότι αυτή ήτανε μία καλή και πονετική γριά, φτωχή «ώσαν το βούρλο στην έρημιά». Είχε κάτασπρα μαλλιά, πράσινη ποδιά κι' ήταν σκεπασμένη με ένζ σαλι κατάκλιτρο, που ήταν το μοναδικό καλοκαιρινό και χειμωνιάτικο φόρεμά της και της φτώχειας της στολίδι.

Όταν σκουρώσαν το Χριστό, αυτή, σαν είδε τη Παναγία, τη μητέρα του, να κλαίη, έτρεξε κοντά της, για να τη βοηθήσει και να την παρηγορήσει. Τα δάκρυα της πικραμένης μάννας έτρεχαν άπάνω στο κίτρινο μαντήλι της και την πράσινη ποδιά της, και ή καλή ή «Πικραλλίδα» τα έμάζεψε, για να μην πέσουν στη γή και πατηθούνε από τους ανθρώπους.

Και τόσα, πολλά ήσαν τα δάκρυα της Παναγίας, που ή φτωχή γριούλα μούσκεψε, κι' άρρώστησε, κι' έπεσε να πεθάνη.

Η Παρθένα όμως, μόλις είδε την αγάπη και την άφοσίωση της φτωχής αυτής γριούλας, δεν την άφησε να πεθάνη, πήρα την έκανε ένα πράσινο χορτάρι των άγρών, που βγάζει απ' την καλή καρδιά του, λουλούδια δλες τις ήμέρες και τις εποχές, χρυσά, σαν το κίτρινο το σάλι της, και τουρωτά, σαν τα κρόσια ήπου το στολίζουν.

Και σαν γερνάνε τα λουλούδια αυτά, ή Παναγία δεν άφησε, πάλι, το άθωο χορτάρι να πεθάνη... Γίνεται το κάθε ένα τους μία «μπάμπω», ένα κεφάλι. Μα τα γερατεία αυτά δεν προσμένουνε το θάνατο, αλλά τη ζωή και την ανάσταση. Διέταξε ή Παναγία τους άνέμους να πέρνουν άπαλά και μαλακά, τοσφα άποσ τα μαλλιά της καλής αυτής γριούλας και να την φέρνουν μακριά για να φυτρώσουνε παντού μία νέα νεότητα, νέα ζωή, και να στολίσουνε τη γή από τα χρυσά κρόσια των λουλούδιών και τα ζωηρά πράσινα της Πικραλλίδας φύλλα.

Οι χωρικοί ακόμα λένε, έπειδή τα φύλλα του φυτού αυτού γυαλίζουνε στον ήλιο, πως είναι βρεγμένα ακόμα από τα δάκρυα της Παναγίας, για

τοσφα άποφεύγουνε να το ποτίσουν... Κ' ακόμα πως, έπειδή ποιόστηκε με τον πόνο της Παρθένας, της Δέσποινας τα δάκρυα, για τοσφα διατήρησε ελη την πίκρα της Μάννας του Χριστού στη γεύση του...

Αν κανείς από τους συναδέλφους μου της «Διαπάσεως» έχει την αλοσύνη να μου στείλη όνόματα φυτών, όπως τα λέν στον τόπο του, και μέσα στο φάκελλο ένα φύλλο ή ένα λουλούδι του φυτού για να τα γνωρίσω, όχι μόνο θα με ευχαριστήσω, αλλά θα το είμαι πρόθυμος να τον εξυπηρετήσω σε ό,τι δύναμαι και μου ζητήσει.

Με αγάπη κι' άφοσίωση

ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

Και δια το πιστόν της αντιγραφής, Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα από Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο πλοίαρχος Γκάρετ είχε πει ότι θα επιδιχάζταν τη στιγμή που το Σλώγι θα έσαλπάρει. Ώστε μονάχα ο πιλότος κι' ο μικρός μουτσος υποδέχθηκαν τον δόντιφν και τους συμπαθιές του.

Όταν όμως ήρθε ή ώρα του ύπνου και τα παιδιά πλάγιασαν στις καμπίνες, σκέφθηκε κι' ο πιλότος πως μπορούσε να βγη, για νάνταμώση τους άλλους ναυτες σε καμιά ταβέρνα του λιμανιού. Βγήκε πραγματικώς, τους βρήκε κι' έμεινε μαζί τους ως τα μεσάνυχτα. Στ' άνοματαξυ, κατέθηκε κι' ο μουτσος στο πάσο του να κοιμηθη.

Αλλά κι' συνέδη ενώ τα παιδιά κοιμόνταν. Πιθανότατα, αυτό δεν θα το μάθαινε ποτέ κανένας. Το βέβαιο είναι, ότι τα πηλαμάρια που κρατούσαν το πλοίο δερμένο στο λιμενοδράχλινα, λύθηκαν, εις από άμείλεια, εις από κακοβουλία...

Σκοτάδι πυκνό βυθίσανε στη θάλασσα, ο άπόγειος άνεμος φυσούσε σφοδρός και το πλοίο άρχισε να τρέχη όλοταχώς στ' ανοιχτά, έξω κι' έξω απ' το λιμάνι!

Όταν ξύπνησε ο μουτσος, αίστάνθηκε το κοδόνημα του πλοίου, άπόρησε πολύ γι' αυτό, — δεν ήταν πιά δερμένο; — κι' ανέβηκε γρήγορα — γρήγορα — στο κατάστρωμα. Εκεί βεβαιώθηκε ότι το Σλώγι, παρασυρόμενο από τα κύματα, έπλεε μονάχο του!

Τρομαγμένος, ο μουτσος έβγαλε τις φωνές κι' άμέσως ο Γόρβαν, ο Μπριάν, ο Δόντιφν κι' άλλοι άναπήδησαν από τα κρεβάτια τους φωνάζοντας βοήθεια!

Τα δυστυχισμένα παιδιά δεν έβλεπαν πιά τα φώτα του λιμανιού, γιατί το πλοίο είχε άπομακρυνθη τρία μίλλια. Στην αρχή, κατά συμβουλή του Μπριάν που την έπιδούκίμασε και έμουτσος, τα παιδιά προσπάθησαν να θέσουν ένα πανί σε τρόπο ώστε να γυρίσουν στο λιμάνι. Αλλά τα κατάφεραν τόσο άσχημα, — έ, δεν ήταν και τόσο εύκολη δουλειά, — ώστε το πλοίο, αντί να γυρίση, εξακολούθησε να τρέχη μπροστά με μεγαλύτερη ακόμα ταχύτητα. Και σε λίγο βρισκόταν πολλά μίλλια μακριά από τη Νέα Ζηλανδία.

Φαντάζεται κανένας τη δεινή θέση των παιδιών. Καμιά βοήθεια δεν περιμέναν πιά από την ξηρά. Κι' αν ακόμα ξεκινούσε κανένα άλλο πλοίο από το λιμάνι, θα περνούσαν πολλές ώρες για να φτάση το Σλώγι κι' έπειτα, πως θα τόδλεπε μέσα στο πυκνό εκείνο σκοτάδι; Αυτό δεν ήταν εύκολό ούτε όταν θα ξεκινούσε. Ο άκεανός είναι τόσο μεγάλος!

Τα παιδιά, μονάχα, θα μπορούσαν να κάμουν τίποτε για τη σωτηρία τους.

Μία μόνο έλπίδα έμεινε νάναντήσουν κανένα πλοίο που να διευθύνεται προς τη Νέα Ζηλανδία. Και με την έλπίδα αυτή, ο Μόκος άήκασε ένα φανάρι στην κορυφή του μεγάλου καταρτιού.

Τα μικρότερα παιδιά, έπειδή ο θόρυβος δεν τα είχε ζυγνήσει, οι μεγάλοι έκριναν καλό να τάψήσουν να κοιμούνται. Γιατί αν ήταν έξυπνα, θα έφερναν μεγάλο ήμπόδιο με το φόβο και τα κλάματα τους.

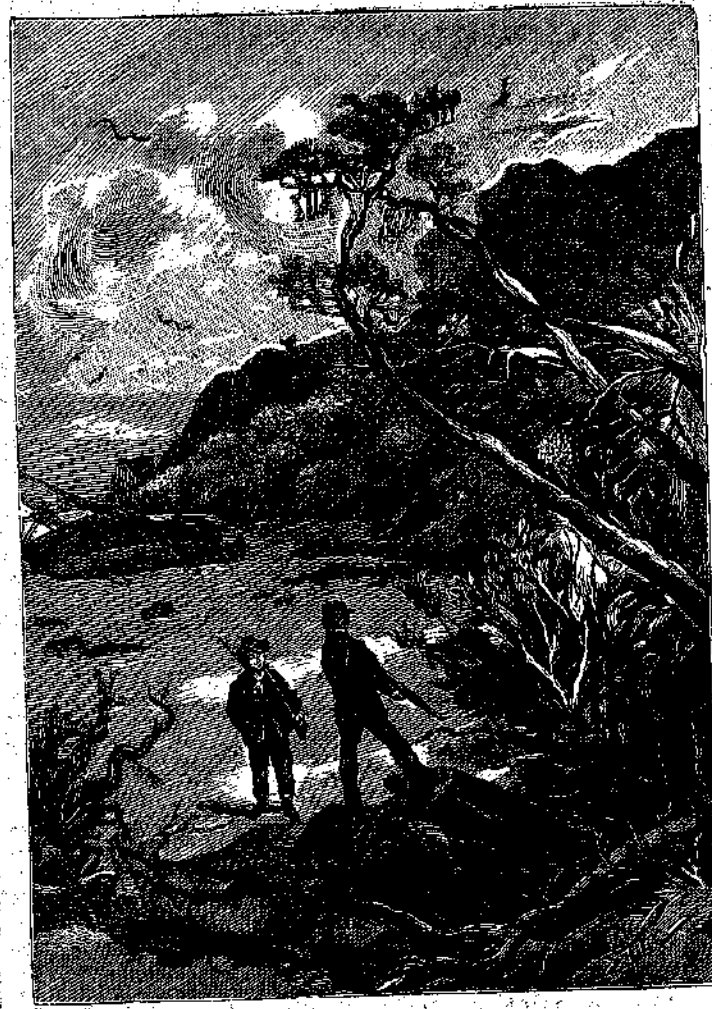
Ώστόσο πολλές και μεγάλες προσπάθειες έγιναν για να ήναγυρίση το πλοίο στην «εθρεία» του κάκου όμως, γιατί κάθε τόσο ξέφευγε κι' έκλινε προς τάνατολικά.

Άξαφνα, σε άπόσταση δυο — τριών μίλλίων, φάνηκε φώς. Ήταν φώς άσπρο στην κορυφή καταρτιού, σημάδι πλοίου που ταξίδευε. Σε λίγο φάνηκαν άλλα δυο φώτα, ένα κόκκινο κι' ένα πράσινο. Κι' έπειδή και τα δυο φαινόταν μαζί, ήταν σημάδι πως το πλοίο έρχόταν ίσια προς το Σλώγι.

Αλλά το κάκου τα παιδιά άρχισαν να φωνάζουν. Ο θόρυβος των φωνών κυμάτων, ο κρότος της μηχανής του άλλου πλοίου και το μουγκριτό του άνέμου σκέπαζαν κι' έπνιγαν

τις φωνές των δυστυχισμένων παιδιών. Θά πήτε: Καλά δεν τους άκουγαν, δεν έβλεπαν όμως το φανάρι στην κορυφή του καταρτιού; Ναι, αλλά δυστυχώς φανάρι δεν όπήγαε πιά. Ο άνεμος το είχε άποσπάσει από το ξύλο του και το είχε ρίξει στη θάλασσα.

Έτσι το Σλώγι, σκοτεινό, δεν φαινόταν μέσα στο σκοτάδι του άκεανού και τ άλλο πλοίο που έρχόταν με ταχύτητα δώδεκα μίλλίων την ώρα, έπεσε άπάνω του!

«Έτρεξαν στην είσοδο του δάσους...»

Το Σλώγι βέβια θα βούλιαζε αν χτυπιόταν από το πλάι: αλλά ή σύγκρουση έγινε μόνο στην πρύμη και δεν προξένησε ζημία παρά στον άδικο του πλοίου με την επιγραφή. Ούτε το βαπόρι, φυσικά, έπαθε τίποτα. Κι' εξακολούθησε το δρόμο του.

Πολλές φορές, οι πλοίαρχοι δεν σκοτίζονται να βοηθήσουν ένα πλοίο που το τρακάρησαν. Κι' ή άδιαφορία τους είναι βέβαια έγκληματική κι' άσυγχώρητη. Στην περισταση αυτή όμως, το πιθανότερο είναι πως δεν κατάλαβαν από το βαπόρι τη σύγκρουση μ' ένα έλαφρό ίστιοφόρο σαν το Σλώγι,

που ούτε καν το είδαν μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Το Σλώγι, μετά την σύγκρουση, εξακολούθησε να παρασύρεται από τα κύματα κι' από τον άνεμο. Κι' όταν ξεκινούσε, βρέθηκε μέσα σε μιάν άπείραντη έρημιά. Το μέρος εκείνο του Ειρηνικού ήταν έρημο, γιατί τα πλοία που πήγαιναν από την Αμερική στην Αυστραλία ή, αντίθετα, από την Αυστραλία στην Αμερική, ακολουθούσαν τότε άλλο δρόμο, μεσημβρινότερα ή βορειότερα κατά προτίμηση.

Γι' αυτό το Σλώγι δεν άπάντησε άλλο πλοίο.

Κι' ήλθε πάλι ή νύχτα, χειρότερη από την ήμέρα, γιατί και μίν έ άνεμος έπαυε κατά διαλείμματα, εξακολούθησε όμως να πνέη πάντα από τα δυτικά. Πόσο θα βαστούσε αυτό το κακό, ούτε ο Μπριάν μπορούσε να φαντασθη, ούτε κανένας από τους συντρόφους του. Του κάκου προσπαθούσαν, με διάφορους χειρισμούς, να κάμουν το πλοίο να γυρίση προς τη Νέα Ζηλανδία. Ούτε τις άπαιτούμενες γνώσεις είχαν, ούτε και τις δυνατόεις να προσθέσουν πανιά. Είναι αλήθεια πως ο Μπριάν, με τις λίγες γνώσεις που είχε, κατόρθωνε έπωσδήποτε να κρατη το πλοίο στην εθρεία. Και γι' αυτό μάλιστα είχ' επιβληθει σ' άλλα παιδιά, και στον δόντιφν ακόμα. Αλλά τίποτε περισσότερο. Το Σλώγι δεν έκανε άλλο παρά να φεύγη, νάπομακρύνεται, να χάνεται...

Ο Μπριάν, άύπνος νύχτα μέρα, δεν παραμέλησε ούτε να ρίξη στη θάλασσα μποτίλλια, που είχαν μέσα σημείωμα για την κατάσταση του Σλώγι. Δεν έλπιζε βέβαια μεγάλα πράγματα απ' αυτό, το έκανε όμως για να έχη ήσυχη τη συνείδησή του πως έκανε ό,τι μπορούσε.

Τι άπέγινε το άκυδέρνητο πλοίο, το ξέρουμε πιά: Σε λίγες ήμέρες σηκώθηκε μία μεγάλη και φοβερή τρικυμία που βάσταξε δυο εβδομάδες. Το Σλώγι, αφού χίλιες φορές κινδύνευσε να καταστρεφθη, έπιτέλους έκάθησε σε μιάν άγνωστη γή του Ειρηνικού.

Ποιά θα ήταν τώρα ή τύχη των μικρών ναυαγών; Από ποό θα τους έρχόταν βοήθεια;

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

(έκαμος πολύ καλέ, γράφε μου') **Δεπτή Μαγισσία** (μετά χαράς! νομίζω όμως πως πρέπει να πούμε ότι αυτό το ψευδώνυμο δεν άνηκε πια στη πρώτη του κατηγορία) **Θρασίαν** (χαίρω πολύ! ναί, να μω γράφεις κι ε; είσαι μικρούλης κι άλλοι στην ηλικία σου μω γράφουν') **Υβόνη** (Ε. στείλα' την "Ασκησιή έπεινη, δεν παύεται, τη σόβω' εγώ') **Γενναίαν Σπάρτην** (εδώ και για τα καλά λόγια' ο «Στέφανος» του κ. Μενάρδου εβρίσκειται εδώ εις τα κεντρικά βιβλιοπωλεία') **Λυγίαν Ε. Θεμιστοῦ** (ή παραγγέλια σου εξετελεσθή') **Φιλαθλον** (κατά φύλλον πώλησιν κάνει μόνο το Πρακτορείο των Εφημερίδων) **Ελληνικὸν Γόητρον** (αυτό, ειδες, σου ένεκρινε και χαίρω πολύ' έστειλα') **Σιδερένιο Χορ** (εδώ χορμαί παραστικὰ τὸ γράμμα σου όρατα, οι παραγγελλίες σου εξετελεσθησαν, να μω ξαναγράψης γρήγορα') **Χαρουμηνή** (όπως συγδρομή, όυτε δικαίωμα ψευδωνύμου έλαβα' χάρηκαν;) **Ηρωίδα του Σουλίου** (χαίρω πολύ για τη γνωριμία κι' ελπίζω να μω γράφεις συχνά') **Αδύνα** (έστειλα 6 τετραδία') **Κένυσιον Δομα** (όρατα τα λέε, πολύ με συγκίνησε τὸ γράμμα σου') **Δερὴν Φουστανέλλαν** (δεν εξεδόθη ακόμη) **Μελαχροινούλαν** (τετραδία και λημόν έστειλα') **Ελ. Ρουσομένη** (έστειλα 4 λυσοχ. και 4 τετραδία') **Αμαζόνα** (διορθώθηκε') **Σκανδαλιάραν** (έλαβα, εχχαριστώ') **Ροζίταν, Συρανό, Μελαν Πανουργιά, Δευκό Κόρακα** κτλ. Είς όσας επιστολάς έλαβα μετὰ την 28 'Ιανουαρίου, θα καντήρω στο' έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τῶν 27ων Διαγωνισμῶν.
Αί λύσεις δεκάτι μέχρι 28 Μαρτίου.

- 124. Δεξιόγραφος**
Τὰ σεμνά τὸ λουλουδάκια
Μέ-μι' ἀρχόπολη τὰ ένάνω
Και τῆς Ρουμανίας πόλη
Γνωστὴ σ' ὅλους φανερῶνα,
Λεβάντης
- 125. Στοιχειογράφος**
Μὲ ζητεῖς, γιατί μαζί μου
Χαίρεσαι, εὐτυχεῖς, παιδί μου.
Προσοχὴ μόνο μεγάλη
Μὴ μὲ βγάλεις τὸ κεφάλι,
Γιατὶ τότε θὰ θυμώσω
Και κατὰρα θὰ σοῦ δώσω.
Γβόνη
- 126. Μεταγραμματισμός**
Βγάω Y και βάζω H
Και μὲ βλέπεις στή στιγμή,
'Από πόλη, νὰ γινῶ
'Ενα ὑδροβιο πτηνῶ.
'Εσπεράδα
- 127. Δημόδες Αίνυμα**
Σὲ κῆπο δὲ φυτεύεται,
Σὲ περιβόλι ὄχα.
'Ο βασιλιάς τὸ γεύεται
Και ὁ καθέννας τῶχει.
Σπου. I. Παναγιωτόπουλος
- 128-132. Μαγικὸν Γράμμα**
Τῆ ἀναλλογή ἐνός γράμματος
ἐκείτης τῶν κάτωθι λέξεων δι'
ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἕνευ ἀναγραμμα-
τισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

ἄκων, δόμα, 'Ιρις, Κόδρος,
κλαίω.
25η Μαρτίου

- 133. Τρίγωνον**
* * * * * = Διαιρετικός
* * * * * = Ποταμός
* * * * * = Ἀριθμητικὸν
* * * * * = Νῆσος
* * * * * = Ἀντονομία
* * * * * = Σύμφωνον
Και καθένας τὰ ἴδια.
'Ενδοξο Σουλ.

134. Διπλὸν Κεφάλι
Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις να προ-
στίθῃ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἐν γράμ-
μα, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι
τῶσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τῶχι-
κὰ νάποτελοῦν ἄρχαιον σήτην:
φόρος, οἶα, δάς, δος, ὄς, Κα-
ρία, πόρος ναῦλος, ἄνθος.
Μάγισσα

135. Μεσοσταχίς
Τὰ μεσοία γράμματα τῶν κἀ-
τωθι ζητούμενων λέξεων, αἱ ὁ-
ποῖαι ἔχουν ὅλοι ἀπὸ πάντα, ἄ-
ποτελοῦν Ὁκτανίδα:
1, Θεός ἢ πλανήτης 3, Μεγά-
λη θεά 3, Φυτόν βεωτικόν 4,
'Αρχαία περίφημος πόλις 5, Γεω-
γραφικὸς ὄρος.
'Αμερική

136. Ἑλληνοσύμφωνον
ου - ου - αου - α - ου - οου
τῶν Μονάχῃ

137. Γρίφος
Ὡσαλ ὡσαλ τῶν τῶν γορ
Ὡσαλ ὡσαλ τῶν τῶν ὄν
Ὡσαλ ὡσαλ τῶν τῶν ὄν
'Ισπανιόλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
137-142. Lettre Magique
Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même,
et formez sans anagramme
cinq autres mots:
mage, fleur, sale, roche, palme.
Καρδινίαν

143-145. Cinéma-Rébus
1. — Εἰς, σύγγος, κρίνος.
2. — Ἐκεῖ, ὄπου, ποιητικὸς.
3. — Ἄλλά, κλίση, γάτος.
Τρία ψευδώνυμα συνδρομητρίδων.
Μήδεια

ΑΥΞΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φῶλ. 46

674. Συνέλευσις (σύν, Ἐλευ-
σις.) — 675. Φαλάκρα (φά, λά,
κρά.) — 676. Ἀσθμα-δσμα. — 677.
'Η φωτιά κι' ὁ καπνός. — 678.

Ο Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
Β Β Δ Δ Σ Σ Ν
Υ Υ Ρ Ρ Ε Ε Α Α Ι Ι Ε Ρ
Κ Υ Ρ Ο Ε Α Α Ι Ε Ρ
Ν Ν Σ Σ Σ Σ Ν

679. ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ (έλαιον,
λειβάδιον, Ἰνδία, Γαλλία, ρά-
διον, Ἄβελ, δελι, ὄιον, Ναδία.)
— 680. ΙΣΣΟΣ (Ἰ-χαρία, Σ-ός,
Σ-πόρος, Ὁ-ιον, Σ-ολή.) — 681.
ΕΡΑΤΩ-ΡΗΝ ΙΣ (ἘΡμῆς, ΡΗ-
μα, Ἄνω, ΤΟνος, Ὠση.) — 682.
Φασούλα τὸ φασούλι γεμῆται τὸ
σακκούλι. — 683. Ἡ Χημεία εἶ-
ναι δαιμονία. (ἢ Χ μ ι α, ἢ ναι
ἐπὶ στ' οἶμος.) — 684. Murgure
(mur, mure.) — 685. Le'ramo-
neur.

Μὴ λησμονεῖτε πὺς κάθε πα-
ραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται
ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται
καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ'
αὐτὲς πὺς σ' στέλλομεν τὸ φύλ-
λο κάθε εβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά
στοιχεῖα ὄρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέ-
ξις, μὲ παρὰ δεστοιχεῖα λεπτὰ 70 και
μὲ κεφαλαία ὄρ. 1.
'Ο χωριστὸς στίχος ὄρ. 3.
'Η προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
'/ΚΗ' — 150/

Η ΓΑΛΛΙΚΗ μέθοδος, Methode di-
recte. Θέμα, φιλολογία, ἀνδιάλυξις,
προπαρσκευή δι' ἐξτάσεις. Διδασκαλ. εὐ-
κλείδης. Couv. — Πλίνου 5-Β (στάσις) Ἀγ-
γελοσούλου). — Πληροφορία ὄρ. 1 1/2-3 1/2
καθ' ἑκάστην.
'/ΚΗ' — 151/

Αναλλάσσω και πάλῶ γραμμικοσθημα
μὲ ἔκδοσιν 30 ο/ο. Βάσις Uvert 1928.
Παναγιώτη Φ. Σολωμῶν, ἑδδς Ἐσπερί-
δων, Καλλιθέαν (Ἀθῆναι).
'/ΚΗ' — 152/

ΕΥΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΣ-ΦΥΛΑΚΩΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 3ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Απαντήσεις πολλὰς λίγες σὲ πνευμα-
τὸ διαγωνισμὸς μας. Ἀπ' τίς σχετικὰ
καλλίτερες δὲν κριθῆκαν παρὰ γιὰ: 3ο
Βραβείον. Καίτη Περγουροπούλου —
κάστα καλή, συνδυασμὸν μὲ διόρθω ἰδέα,
ὄχι καλὰ χειρισμένη — (παίρνει ἕνα μιαιμα-
λέ). 4ο Βραβειόφοσκα (3οο διέλιξι)
καὶ 5ο Μπέδα. Κριθῆκαν ἢ τῆν ἐπι-
τροπὴ και τὸν καλλιτέχη κ. Αεράκη.
Περιμνουμε ἀκριβεῖς διευθύνσεις.
(Ἄγγελια καθοστητέσκα).
'/ΚΗ' — 153/

Προσμηπνόντας σὲ διαπλασκόσθη
χαρτὰ ὄλους-εξ, χωριστὰ Σφίγγα,
Δάφνη, Λάσυραν, Μήδειαν.
ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ
'/ΚΗ' — 154/

Τὸς Γεωργιάδ, χίλις ὀλίθερος εἰ-
γες γιὰ τῆ γιορτή σου. — Ἰσπανιόλα —
τὸ περιεχὸ Πλάνο Δεξέρι
'/ΚΗ' — 155/

Αναλλάσσωμεν τετραδίακα μὲ ὄλους-
ἑξ, χωριστὰς. Ἄσις: Δὰ Κοιντο-
πούλου Ἐδδρα, π. Γ. Καλλιθέας, Ἀθῆναι.
Ροδωπλασμένη Βρακεπούλα
Μελαχροινούλα
'/ΚΗ' — 156/

Ἰδρὴθι ὀλλογος τῶν
ΑΦΟΜΩΣΩΝ
Γενομένη ἀρχαίρεσιαν ἐξελέγησαν:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΔΟΥ ΤΟΥ ΑΒΗΜΟΝΟΥ
ΤΑΜΙΑΣ: ΤΣΑΡΙΣΤΟΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΕΡΕΘΒΗΝΑΣ
ΤΜΗΜΑΤΑ: Εσπαθόματος: Στάρνο
Καρδέλι. Διαγωνισμῶν: Τασβλίστον.
'Αποκαλύψων: Φασούλη, Ἄσκησων.
Ξερεβήνας, Ἄσκησων: Ἄσκησων.
'Ο Πρόεδρος: ΔΟΥ ΤΟΥ ΑΒΗΜΟΝΟΥ
'/ΚΗ' — 157/

Ελληνικὸν Ἰσοδός, εἰσχωριστῶ, πο-
λοστικῶ... Ἄνδρασεσία, ἑδέσκα Ε-
λάδα, Ἐσπερὶ να σὰς εἰδοσποίησιν Μπασίμ,
ὄς πὺς θὰ περιμένω;
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΙΑΚΗΣ
'/ΚΗ' — 158/

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΠΠΟΤΩΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΡΑΔΙΟΗΛΕΓΡΑΦΗ: Ἄγγελλεται ἐκ θε-
ραπειητριεσῶ Δοκνίου, ἐπὲ θέσας
καταί δέχονται Κάπολιον και Κολοκοθε-
σπορον.
Κάπολις: λάθος ἢ ἀποκλιμῆς σου (ΚΗ'
— 126). (Τὸ θέσασιν Διάπλασι).
ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑ: Γέρδιου Δε-
σμέν, Ἀράμα: Στείλε Διέδοσνῶν σου.
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
Διερίθονται προβουταί: Ἀράμας:
Γέρδιος Ἀσάρις, Ἐσσαλαονίτης: Γέ-
κυ Κογγιν, Βέλου: Κάρμην Σάδρα.
Πρέσβει: Βέλου: Λέρδος Φοντλε-
ρούς.
'Ο Υπουργός: Μαρκ. ντὲ Λατοῦρ
'/ΚΗ' — 159/

Εριμῶν, Ἀτράμιτο Ἐδδωνάκι, δὲν
ἦτο Σαρωντῆς ἀρε... ΕἶΝΑΙ!!!
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΙΛΑΡΝ

'/ΚΗ' — 160/

Ἰπκῶται, ὄς ἔσπερωσιστόσθη
τῶν εὐνεκωνῶσιν σὰς ἀπάντω,
λέ... εἶπε δὲ γάιδαρος τὸν πο-
κεφάλι... ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΙΛΑΡΝ

Βασίλισσα στίς Παπαρῶνες, τῶν
σὰς ἀπρωσπέλασθι: Ἄν ὄχι, νὰ
μένω Δ/ν σου γιὰ ἔλληνογραφία;
'/ΚΗ' — 161/

Μπαίνοντας σὲν Διαπλασκόσθη
τὸ ὄλους-εξ, εἰσχωριστῶς θὰ δεῖ-
να τῆν ἀντιπροσέλασιν στὰ ΤΡΙΚΗ
καὶ τοὺς ΠΑΡΙΑΤΙΝΟΥΣ. ΦΥΛΑΡΝΗ και
ΣΤΟΥΕ. Ἄν ὄλους-εξ γράσοιν: Ρα-
τῖν, Μαστήν Γουναίου, Τρικαλοῦ,
ἄγγελο στὴ Διάπλασι. ΡΑΖΠΟΥ
'/ΚΗ' — 162/

Ο Φάρος τοῦ Βοσποροῦ
μῖαν φησὶν ἀπὸ ὄλους. ἘΦελίκε
περιμένω τὰ Μ. Μυστικὰ σου, Δ/σις
— 69/.

Η Μαγεμένη Χρυσόλαλη ἔλληνη
φει, ἀναλλάσσει τετραδίακα μὲ
πλάσσοδίακα (μικροτέρας τάξας, Κ.
109).
'/ΚΗ' — 163/

Αλλογοσφῶ, ἀναλλάσσω κἀρτες
Ἄ τραδίακα Διαπλασσοδίακα-εξ (Κ.
109). Σωγηνεσθῶ
'/ΚΗ' — 166/

Απαρόμοι τῆς κινῶσως και στή
τῆν ἔλληνογραφίαν. Μαστήν
'/ΚΗ' — 167/

Τὸ ἐκτελετὸ ψευδώνυμο ΤΣΕΚΥ-Κ
Τ ΓΚΑΝ κατῆρχεται και φέτος σὲ
μοφθησθια. Ἰσοδεται γιὰ τῆν ἐπι-
τροπ, στήριζόμενος στήν καλλιθεσθία
Διαπλασσοδίακων.

Τὸ πρότιμον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀπάντι-
σις τῆς συνδρομῆς τοῦ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

- 'Από τοὺς ἐν κερνεθεσθι ἀριθμοῦ
3 πρώτος εἶναι τὰ ταχυδρομῶν
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεστέρι
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.
- 'Ο Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης**
(μὲ 60 εἰκόνας) ὄρ. 30 (10 καὶ
12).
- Ἡ Ἀδελφούλα μου,** μυθι-
στόρημα Γε. Σενουπόλου (μὲ 2
εἰκόνας) ὄρ. 17, 50, 5, 50 και 7, 50
- Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπε-**
φορῆς, ὄρ. 7. (3, 50 και 5, 50)
- Τὸ ὄμμα τοῦ Φιδόγῶν,** (μὲ
20 εἰκόνας) ὄρ. 25. (6 και 11)
- Μιὰ φορὰ κι' ἔγαν καιεῖ**
Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμα
Α., Συλλογὴ Γεωργίου Γε-
σοῦλη. Ἄδικο ὄρ. 40. Δεμέν
ὄρ. 45 (9, 50 και 11, 50).
- Παιδικὸν Θέατρον,** Γε. Σε-
νουπόλου, δι' ἑορτῆς Σχολείων
και Οἰκογενειῶν, Α. Τόμα
ὄρ. 17. (5, 50 και 7, 50). Β.
Τόμα ὄρ. 15. (5, 50 και 7, 50).
- Παιδικὸν Πνεῦμα,** (2 τομ.
δία, Β. και Γ') ἔκαστον ὄρ. 2, 50
(1, 50 και 3).
- Πρὸς δὲ Νικίον,** (μὲ 24
κόνας) ὄρ. 25. (7 και 9, 50).
- 'Ο Πνευματολόγος,** (μὲ 24
κόνας) ὄρ. 25. (6 και 9, 50).
- Υπέρ Παράδοξο,** (μὲ 24
κόνας) ὄρ. 25. (7 και 9, 50).
- 'Ο Φάρος,** ἔκαστον ὄρ. 7, 50
και 5, 50).